

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **H.**, zastúpeného právnym zástupcom J. proti žalovanému: **M.**, zastúpený advokátom M., **o zaplataenie 7 124,62 eur (214 636,30 Sk) s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Čadca pod sp. zn. 4Cb/61/2006, o dovolaní žalovaného proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 27. októbra 2011 č. k. 13Cob/359/2010-353, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného **o d m i e t a**.

Žalovaný je **p o v i n n ý** nahradiť žalobcovi na účet jeho právneho zástupcu trovy dovolacieho konania vo výške 245,15 eur.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Čadca (ďalej len „súd prvého stupňa“) rozsudkom z 20. 04. 2010 č. k. 4Cb/61/2006-315 v spojení s opravným uznesením z 20. 09. 2010 č. k. 4Cb/61/2006-328 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 7 124,62 eur (214 636,30 Sk) s 13 %-ným úrokom z omeškania ročne od 01. 05. 2005 do zaplataenia a nahradiť mu trovy konania vo výške 2 841,70 eur. Ďalším výrokom návrh žalovaného na náhradu zavinených trov konania zamietol.

V odôvodnení rozhodnutia súd prvého stupňa uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplata kúpnej ceny na tom základe, že bol dodaný tovar - nábytok podľa druhovej a cenovej špecifikácie uvedenej vo faktúre č. 457/05/W z 01. 03. 2005 splatnej 30. 04. 2005, pričom dokladom o dodaní tovaru bol dodací list a medzinárodný nákladný list CMR. Z vykonaného dokazovania mal súd prvého stupňa za preukázané, že došlo k uzavretiu platnej kúpnej zmluvy, podľa ktorej žalobca dodal tovar žalovanému v rozsahu žalovanej kúpnej ceny, a preto žalovanému podľa čl. 53 Dohovoru OSN o zmluvách o medzinárodnej kúpe tovaru oznámený pod č. 160/1991 Zb. (ďalej len „Dohovor“) vznikla povinnosť za dodaný tovar zaplatiť kúpnu cenu. Pokiaľ žalovaný kúpnu cenu nezaplatil, nastalo jeho omeškanie, pre ktorú skutočnosť bol žalobcovi priznaný aj 13 %-ný úrok z omeškania ročne od 01. 05. 2005 do zaplataenia podľa čl. 98 Dohovoru. Ďalej mal súd prvého stupňa za to, že žalovaný nepreukázal existenciu väd dodaného tovaru a ich uplatnenie v záručnej lehote a zákonným spôsobom podľa čl. 38 Dohovoru preto jeho právo zaniklo. K obrane započítania pohľadávok súd prvého stupňa uviedol, že i napriek niekoľkým výzvam žalovaný nekonkretizoval tvrdenia, a preto túto obranu žalovaného vyhodnotil ako nedôvodnú. Na margo konania v neprítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu súd prvého stupňa uviedol, že právny zástupca žalovaného nepreukázal na svojej strane žiaden závažný dôvod neprítomnosti podľa ustanovenia § 101 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) a práceneschopnosť žalovaného neznamená zároveň aj závažný dôvod neprítomnosti na strane právneho zástupcu žalovaného, pričom zdôraznil, že ústavné práva jedného účastníka konania nemôžu byť vykladané na úkor ústavných práv druhého účastníka konania.

O trovách konania súd prvého stupňa rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. a úspešnému žalobcovi priznal náhradu trov konania. Zároveň samostatným výrokom za aplikácie ustanovenia § 146 ods. 2 O. s. p. nepriznal žalovanému zavinené trovy konania.

Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 27. 10. 2011 č. k. 13Cob/359/2010-353 rozsudok súdu prvého stupňa z 20. 04. 2010 č. k. 4Cb/61/2006-315 v spojení s opravným uznesením z 20. 09. 2010 č. k. 4Cb/61/2006-328 v napadnutých výrokoch o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi 7 124,62 eur s príslušenstvom a nahradiť trovy konania potvrdil. Zároveň žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy odvolacieho konania vo výške 311,50 eur.

Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že odvolací súd sa podľa § 219 ods. 2 O. s. p. v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením prvostupňového rozhodnutia, pričom sa podrobne zaoberal odvolacím dôvodom, v zmysle ktorého mala byť žalovanému odňatá možnosť konať pred súdom, keď vec bola na pojednávaní konanom dňa 20. 04. 2010 rozhodnutá v jeho neprítomnosti ako aj jeho právneho zástupcu. Odvolací súd zhodne s názorom súdu prvého stupňa konštatoval, že žalovaným tvrdená práceneschopnosť podľa predloženého potvrdenia o dočasnej pracovnej neschopnosti, keď žalovaný bol práceneschopný od 12. 04. 2010 (č. 1. 308 spisu) nebola dôležitým dôvodom na odročenie pojednávania podľa § 101 ods. 2 O. s. p. Prihliadol pritom na samotnú dĺžku súdneho konania, k začatiu ktorého došlo doručením žaloby na Okresný súd Čadca 27. 12. 2005 a k rozhodnutiu sporovej veci napadnutým rozsudkom prvostupňového súdu 20. 04. 2010. Uviedol, že po celú túto dĺžku súdneho konania tak žalobca ako aj žalovaný mali vytvorený dostatočný časový priestor k realizovaniu svojich nielen procesných, ale aj Ústavou Slovenskej republiky garantovaných práv a bolo už len na účastníkoch súdneho konania akým spôsobom ich budú naplňovať. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že žalovaný vzhľadom k potvrdeniu o dočasnej pracovnej neschopnosti (práceneschopný od 12. 04. 2010) nepreukázal, že tento dôvod práceneschopnosti trval aj v čase konania súdu prvého stupňa, k 20. 04. 2010. V súvislosti s tvrdeným odvolacím dôvodom, že žalovaný nemal možnosť vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom odvolací súd uviedol, že dokazovanie prvostupňovým súdom podľa ustanovenia § 122 a nasl. O. s. p. bolo vykonávané v priebehu celého trvania sporu a toto dokazovanie nie je možné zúžiť len na jeden úkon nariadeného pojednávania dňa 20. 04. 2010, na ktorom bola vykonaná v rámci dokazovania sumarizácia všetkých doteraz označených a predložených dôkazov potrebných pre rozhodnutie vo veci, ktoré dôkazy však už jednotlivito boli vykonávané na predchádzajúcich pojednávaniach. Pokiaľ išlo o znalecké dokazovanie odvolací súd poukázal na to, že žalovaný sa k znaleckému posudku č. 16/2009 vypracovanému znalcom I. ako aj k ostatným dôkazom, ktoré tvoria súčasť súdneho spisu mal možnosť vyjadriť už pred pojednávaním konaným 20. 04. 2010. Odvolací súd ďalej konštatoval, že s poukazom na ustanovenie § 101 ods. 2 O. s. p. žalovaný nepreukázal existenciu dôležitého dôvodu pre odročenie pojednávania, a to trvanie práceneschopnosti aj k dátumu 20. 04. 2010 a súčasne ani sa nejednalo o dôležitý dôvod práve pre priebeh celého súdneho konania, jeho dĺžku a spôsob vykonávania dôkazov pred súdom prvého stupňa. Zdôraznil, že boli splnené podmienky k prejednaniu veci v neprítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu, a to s ohľadom aj na dôslednú aplikáciu zásady rovnosti strán v súdnom konaní, ktorá je vyjadrená nielen v ustanovení § 18 O. s. p., ale aj v čl. 47 Ústavy Slovenskej

republiky. Na záver odvolací súd zdôraznil, že v konečnom dôsledku žalovaný svoju účasť na pojednávaní 20. 04. 2010 mohol zabezpečiť aj prostredníctvom svojho zvoleného právneho zástupcu, na strane ktorého nebolo preukázané, že by existoval dôležitý dôvod, ktorý by mu bránil v účasti na nariadenom pojednávaní. Termín pojednávania mal žalovaný a právny zástupca žalovaného doručený v dostatočnom časovom predstihu v zmysle § 115 ods. 2 O. s. p. (žalovaný 26. 03. 2010 a právny zástupca žalovaného 24. 03. 2010), a preto ani z tohto hľadiska nemohlo dôjsť k odňatiu možnosti žalovanému konať pred súdom. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 O. s. p. v spojení s ustanovením § 142 ods. 1, § 151 ods. 1 O. s. p., keď v odvolacom konaní úspešnému žalobcovi priznal náhradu uplatnených trov odvolacieho konania.

Rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť 09. 01. 2012.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalovaný v zákonom stanovenej lehote dovolanie, ktorým navrhol rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť Okresnému súdu Čadca na ďalšie konanie. Prípustnosť svojho dovolania oprel o dovolacie dôvody upravené v ustanovení § 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 237 písm. f/ O. s. p. a v ustanovení § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.. Namietal, že sa mu postupom súdov zúčastnených na rozhodovaní odňala možnosť konať pred súdom a že rozhodnutie odvolacieho aj prvostupňového súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. K odňatiu možnosti účastníka konať pred súdom malo podľa dovolateľa dôjsť tým, že súd prvého stupňa na pojednávaní 20. 04. 2010 vec prejednal a rozhodol napriek tomu, že žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu ešte 14. 04. 2010 ospravedlnil svoju neúčasť na predmetnom pojednávaní z dôvodu práceneschopnosti, ktorú preukázal priloženým lekárskeym potvrdením a zároveň požiadal súd o odročenie tohto pojednávania. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie R 31/1995. Dovolateľ ďalej namietal, že úvaha súdu, že účasť žalovaného ani jeho právneho zástupcu na pojednávaní nebola potrebná je v rozpore s ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku, ktoré priznávajú účastníkovi právo zúčastniť sa na pojednávaní a právo vyjadriť sa ku skutočnostiam a dôkazom o nich. Dovolateľ ďalej poukázal na to, že právo účasti na pojednávaní je právom účastníka konania (a nie jeho právneho zástupcu), rovnako ako aj právo požiadať o odročenie pojednávania, ak je na to dôležitý dôvod a právo podľa § 118 ods. 4 O. s. p. pred vydaním rozhodnutia zhrnúť svoje návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu, prípadne vzniesť ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania. Ak by sa teda aj právny zástupca žalovaného zúčastnil

na pojednávaní 20. 04. 2010 to nič nemení na skutočnosti, že žalovanému sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, keďže žalovaný sa pre svoj nepriaznivý zdravotný stav nemohol zúčastniť pojednávania, a preto požiadal o jeho odročenie, nakoľko sa chcel na pojednávaní vyjadriť k vykonanému dokazovaniu, avšak toto právo mu bolo súdom odopreté. V ďalšej časti svojho dovolania žalovaný poukazoval na údajné pochybenia súdu prvého stupňa v rámci zistenia skutkového stavu veci a jeho právneho posúdenia, keď prvostupňový súd nevykonal žalovaným navrhované dôkazy a zároveň na takto nesprávne a neúplne zistený skutkový stav aplikoval nesprávny právny predpis, pričom rovnako pochybil aj súd odvolací, ktorý nesprávne rozhodnutie prvostupňového súdu potvrdil. V závere dovolateľ podľa § 243 O. s. p. požiadal o odloženie vykonateľnosti rozsudku odvolacieho súdu do rozhodnutia o dovolaní.

Žalovaný podal na súde prvého stupňa dňa 27. 11. 2012 stanovisko, v ktorom zdôraznil, že na pojednávaní 20. 04. 2010 prvostupňový súd poskytol poučenie právnemu zástupcovi žalobcu v zmysle § 120 ods. 4 O. s. p. v nadväznosti na § 205a O. s. p., pričom prvostupňový súd mal konštatovať, že žalovanému a jeho právnemu zástupcovi bolo takéto poučenie doručené v písomnej forme spolu s termínom pojednávania. Uviedol, že v poučení, ktoré mu bolo doručené (ako aj jeho právnemu zástupcovi) spolu s predvolaním absentovalo poučenie žalovaného zo strany súdu v zmysle § 205a O. s. p., čím došlo k porušeniu zásady rovnosti účastníkov konania, k porušeniu základného práva žalovaného na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces. Ďalej žalovaný uviedol, že pokiaľ žiadosť o odročenie pojednávania a potvrdenie o dočasnej práceneschopnosti neboli dostačujúcim dôkazom na preukázanie dôležitého dôvodu na odročenie pojednávania mal súd postupovať v súlade s § 43 O. s. p. a vyzvať žalovaného na odstránenie nedostatkov s konkrétnym poučením. Žalovaný dodal, že podľa jeho názoru mu nebola v konaní poskytnutá možnosť predniesť (doplniť či doplňovať) svoje návrhy, vyjadriť sa k rozhodným skutočnostiam, k návrhom na dôkazy a k vykonaným dôkazom ako aj právo označiť navrhované dôkazné prostriedky.

Žalovaný podaním z 11. 12. 2012 doplnil aj návrh na odklad vykonateľnosti, v ktorom poukázal na skutočnosť, že naliehavosť jeho návrhu je daná tým, že žalobca ako oprávnený vedie voči žalovanému ako povinnému konanie o nútený výkon súdneho rozhodnutia (exekúciu) na podklade dovolaním napadnutého rozhodnutia.

Žalobca vo svojom vyjadrení k podanému dovolaniu nesúhlasil s názorom žalovaného, že mu bola postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom. Poukázal na dĺžku súdneho konania, počas ktorého tak žalobca ako aj žalovaný, mali vytvorený dostatočný časový priestor k realizovaniu svojich nielen procesných, ale aj Ústavou Slovenskej republiky garantovaných práv a bolo už len na účastníkoch súdneho konania akým spôsobom ich budú naplňovať. Žalovaný vzhľadom k potvrdeniu o dočasnej pracovnej neschopnosti, z ktorej vyplýva práceneschopnosť od 12. 04. 2010 nepreukázal, že tento dôvod práceneschopnosti trval aj v čase konania súdu prvého stupňa, k 20. 04. 2010. Ďalej žalobca uviedol, že ako strana v spore pri rovnosti so žalovaným má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a je to práve súd, ktorý aj podľa § 6 O. s. p. postupuje v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania tak, aby ochrana práv bola rýchla a účinná. V záujme zabezpečenia výkonu týchto práv a rovnosti strán v spore bolo preto potrebné dôvod pre odročenie pojednávania posudzovať so zreteľom k naplneniu týchto zásad a práv a vážnosť takéhoto dôvodu kvalifikovať tak s ohľadom k zásade rovnosti, k samotnému účastníkovi súdneho konania a celkového priebehu sporu. Žalobca nesúhlasil ani s názorom žalovaného, že súd nezistil správne skutkový stav veci a že na skutkový stav aplikoval nesprávny právny predpis. Má za to, že vykonané dokazovanie preukázalo, že žalovaný ako dodávateľ fakturoval tovar konečným zákazníkom ako odberateľom za kúpnu cenu, ktorú odberatelia platili na účet žalovaného a nie žalobcu. Žalobca v podanom vyjadrení ďalej uviedol, že medzi ním a žalovaným prebiehalo, resp. prebieha viacero súdnych sporov druhovo totožných týkajúcich sa zaplatenia kúpnej ceny za dodaný tovar. Preto má žalovaný za to, že jediným cieľom podania dovolania žalovaným je získať čas na to, aby sa úplne zbavil svojho majetku za účelom neuspokojenia pohľadávok žalobcu, t. j. nevyožiteľnosti jeho práva. Vzhľadom na uvedené, žalobca navrhol, aby dovolací súd dovolanie zamietol a žalovaného zaviazal k náhrade žalobcových trov dovolacieho konania, ktoré vyčíslil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací podľa § 10a ods. 1 O. s. p. po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 veta druhá O. s. p.) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) preskúmal rozsudok odvolacieho súdu a dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovenia § 238 O. s. p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme je prípustné, ak je ním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O. s. p.), alebo rozsudok odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O. s. p.) alebo rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 238 ods. 3 O. s. p.).

Dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu znaky vyššie uvedených rozhodnutí nemá. V prejednávanej veci odvolací súd potvrdil rozsudok Okresného súdu Čadca ako súdu prvého stupňa, pričom však vo výrokovej časti prípustnosť dovolania nevyslovil. Vzhľadom na uvedené je nepochybné, že dovolanie žalovaného v zmysle ustanovení § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. prípustné nie je.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p. ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O. s. p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 O. s. p., ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O. s. p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia majúcich za následok tzv. zmätočnosť rozhodnutia. Ak je totiž konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O. s. p. možno dovoláním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 O. s. p. vylúčené.

Dovolateľ procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a písm. g/ O. s. p. netvrdil a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolania z dôvodov uvedených v týchto ustanoveniach preto nie je daná.

Dovolateľ vo svojom dovolaní namietal vadu konania podľa § 237 písm. f/ O. s. p., v zmysle ktorého dovolanie je prípustné, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Odňatím možnosti konať pred súdom v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p. sa rozumie postup súdu, ktorým znemožnil účastníkovi konania realizáciu procesných práv priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Musí však ísť o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť a z ktorých bol v dôsledku nesprávneho postupu súdu vylúčený. Nie je pritom rozhodujúce, či bola účastníkovi odňatá možnosť konať pred súdom postupom odvolacieho súdu alebo či tak postupoval súd prvého stupňa a odvolací súd neurobil v tomto smere nápravu. K odňatiu možnosti konať pred súdom môže dôjsť nielen činnosťou súdu, ktorá rozhodnutiu predchádzala, ale aj samotným rozhodnutím.

K vade konania podľa § 237 písm. f/ O. s. p. podľa dovolateľa došlo v konaní pred súdom prvého stupňa, ktorý napriek tomu, že žalovaný včas ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní konanom 20. 04. 2010 z dôležitého dôvodu, pojednávanie uskutočnil, vykonal na ňom dokazovanie a meritórne rozhodol. Žalovanému tým odoprel právo zúčastniť sa pojednávania, vyjadriť sa k dôkazom, prípadne navrhnúť ďalšie dôkazy.

Podľa § 101 ods. 2 O. s. p. súd pokračuje v konaní aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Z citovaného ustanovenia vyplýva povinnosť súdu pokračovať v konaní, aj keď sú účastníci nečinní. Súd v zmysle citovaného ustanovenia môže vec prejednať aj v neprítomnosti účastníka za podmienky (predpokladu) riadneho predvolania a nedostatku žiadosti o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu. Dôležitosť dôvodu posudzuje súd s prihliadnutím na všetky okolnosti konkrétneho prípadu. Existenciu dôvodu, ktorý účastníkovi bráni zúčastniť sa pojednávania, musí účastník preukázať súdu hodnoverným spôsobom.

Z obsahu spisu dovolací súd zistil, že Okresný súd Čadca nariadil vo veci štyri pojednávania, a to 26. 10. 2006, 24. 01. 2008, 14. 05. 2009 a 20. 04. 2010. Výsluch účastníkov konania a svedkov súd prvého stupňa vykonal na prvých troch pojednávaniach, ktorých sa zúčastnili žalovaný a jeho zástupca. Žalovaný mal teda dostatočný priestor na navrhovanie dôkazov a vyjadrenia k meritu veci. Predvolanie na pojednávanie konané 20. 04. 2010 bolo doručené včas žalovanému (26. 03. 2010) aj jeho právneho zástupcovi (24. 03. 2010). Na pojednávaní dňa 20. 04. 2010 súd vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu ako aj žalobcu. Právny zástupca žalovaného písomným podaním z 13. 04. 2010 doručeným súdu 14. 04. 2010 ospravedlnil neúčast' žalovaného na pojednávaní nariadenom na 22. 04. 2010 o 13.30 hodine s odôvodnením, že žalovaný je od 12. 04. 2010 práceneschopný a požiadal o odročenie pojednávania na iný termín. Prílohu podania tvorila fotokópia časti „Potvrdenia o dočasnej pracovnej neschopnosti“ vystavenej 13. 04. 2010 M., z obsahu ktorej vyplýva, že žalovaný mal od uvedeného dňa povolené vychádzky v čase od 10.00 hod. do 12.00 hod. a od 14.00 hod. do 15.00 hod. Hodnoverným dôkazom o chorobe účastníka, ktorá mu bráni v účasti na pojednávaní môže byť potvrdenie o dočasnej práceneschopnosti vystavenej ošetrojúcim lekárom, ale v danej veci sa dovolací súd stotožňuje sa názorom odvolacieho súdu, že potvrdenie o pracovnej neschopnosti predložené desať dní pred pojednávaním nepreukazuje trvanie pracovnej neschopnosti aj v deň pojednávania. Z hľadiska posúdenia dôležitosti dôvodu odročenia pojednávania je podstatnou aj skutočnosť, že právneho zástupcovi žalovaného nič nebránilo zúčastniť sa nariadeného pojednávania a uplatňovať procesné práva žalovaného. Súdu iná skutočnosť nebola známa a záver odvolacieho aj prvostupňového súdu uvedený v odôvodnení, že pracovná neschopnosť účastníka konania neznamená zároveň aj dôležitý dôvod neprítomnosti na strane jeho právneho zástupcu, je správny. Dovolací súd dodáva, že aj keď účastník konania a jeho právny zástupca majú právo zúčastniť sa pojednávania a v prípade existencie dôležitého dôvodu požiadať o jeho odročenie, výkon tohto práva nesmie brániť druhému účastníkovi v realizácii jeho práva na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov v zmysle čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky. Sprísnenie posudzovania dôvodov odročenia pojednávania pre zdravotný stav účastníka alebo jeho zástupcu sa s účinnosťou od 01. 01. 2012 prejavilo aj v znení ustanovenia § 119 ods. 3 O. s. p., podľa ktorého návrh na odročenie pojednávania musí obsahovať aj vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že zdravotný stav účastníka alebo jeho zástupcu neumožňuje ich účasť na pojednávaní. Súd prvého stupňa nepochybil, keď neakceptoval dôvod odročenia pojednávania a vec prejednal bez prítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu v zmysle § 101 ods. 2 O. s. p.

Dovolateľ namietal aj odňatie možnosti konať pred súdom v dôsledku porušenia ustanovenia § 118 ods. 4 O. s. p.

Podľa § 118 ods. 4 O. s. p., ak sa pojednávanie neodročuje, pred jeho skončením súd vyzve účastníkov, aby zhrnuli svoje návrhy a vyjadrili sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci, na záver súd uznesením vyhlási dokazovanie za skončené.

Z vyššie uvedených dôvodov vyplýva, že súd prvého stupňa bol oprávnený vec prejednať v neprítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu. Tým, že žalovaný a ani jeho právny zástupca sa pojednávania 20. 04. 2010 nezúčastnili, neuplatnili si procesné právo vyjadrené v ustanovení § 118 ods. 4 O. s. p. Odňatím možnosti konať pred súdom nie je skutočnosť, že účastník konania procesné právo priznané zákonom neuplatnil, ale postup súdu, ktorým mu uplatnenie práva neumožnil.

Dovolateľ ďalej namietal, že súd nevykonaním dôkazov navrhovaných žalovaným a aplikáciou nesprávneho právneho predpisu na zistený skutkový stav odňal žalovanému možnosť konať pred súdom. Dovolací súd námietku nevykonania navrhovaného dôkazu vyhodnotil ako nedôvodnú, pretože súd nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktorý z dôkazov bude vykonaný, je vždy vecou súdu (§ 120 ods. 1 O. s. p.) a nie účastníkov konania. Vadu konania v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p. nezakladá postup súdu, ak nevykoná všetky dôkazy navrhované účastníkmi konania. Nesprávne vyhodnotenie dôkazov súdom tiež nemožno považovať za vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., ale môže mať za následok vecne nesprávne rozhodnutie, čo je relevantným dovolacím dôvodom v prípade prípustnosti dovolania. Nesprávne právne posúdenie veci je dovolacím dôvodom v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. a dovolací súd je oprávnený ho posudzovať len v prípade, že dovolanie je prípustné podľa § 238 O. s. p. V danej veci dovolanie v zmysle uvedeného ustanovenia nie je prípustné.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti dovolací súd dospel k záveru, že žalovanému nebola odňatá možnosť konať pred súdom a dovolanie z dôvodov v zmysle ustanovenia § 237 písm. f/ O. s. p. nie je prípustné.

Dovolací súd z uvedených dôvodov dovolanie žalovaného podľa § 243b ods. 5 veta prvá v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako neprípustné odmietol.

O trovách dovolacieho konania rozhodol podľa § 243b ods. 5 veta prvá v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O. s. p. a úspešnému žalobcovi priznal náhradu účelne vynaložených trov konania vo výške 245,15 eur. Trovy právneho zastúpenia pozostávajú z odmeny za jeden úkon právnej služby vo výške 237,34 eur podľa § 10 ods. 1, § 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (písomné vyjadrenie k dovolaniu z 05. 02. 2013) a z paušálnej náhrady hotových výdavkov 7,81 eur podľa § 16 ods. 3 uvedenej vyhlášky. Za účelne vynaložené trovy nepovažoval dovolací súd odmenu advokáta za ďalší úkon právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom podľa § 14 ods. 1 písm. a/ citovanej vyhlášky) z dôvodu, že právne zastúpenie žalobcu prevzal už v konaní pred súdom prvého stupňa a žalobcu zastupoval aj v konaní pred odvolacím súdom.

Toto rozhodnutie prijal senát pomerom hlasov 3:0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 30. apríla 2014

JUDr. Viera Pepelová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Ingrid Habánová